

Nikdy nevěřte
krásné dívce
s ošklivým
tajemstvím...

*Roztomilé
malé hářky*

SMRTELNÉ

SARA SHEPARDOVÁ

*Roztomilé
malé hářky*

SMRTELNÉ

SARA SHEPARDOVÁ

*Roztomilé
malé hářky*

SMRTELNÉ

Přeložila Anna Školníková

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2015
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2013 by Alloy Entertainment and Sara Shepard
All rights reserved.

Z anglického originálu *Pretty Little Liars. Deadly*
(First published by HarperTeen, New York, 2013)
přeložila © 2015 Anna Školníková
Redakce textu: Dana Pačková
Jazyková korektura: Mirka Jarotková
Grafická úprava obálky © 2015 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-337-2

Lucy, Shay, Troian a Ashley

Nikdo to tu nepřezíje.

JIM MORRISON

VELKÁ A MOCNÁ ALI

Pamatujete, když jste se ve škole učili o významu slova všemohoucnost? V literatuře je běžné, že vypravěč všechno vidí a slyší. Na první pohled se taková vlastnost může zdát báječná, že? Člověk by si připadal jako čaroděj ze země Oz. Představte si, co byste *zvládla*, kdybyste byla všemohoucí. Třeba při ztrátě časopisu v šatně – okamžitě byste věděla, kam se poděl. Nebo minulý týden na večírku: věděla byste přesně, co váš přítel s vaší sokyní prováděli v zadní ložnici. Dokázala byste číst tajné pohledy ostatních. Slyšet nejtajnější myšlenky. Vidět neviditelné... Vědět nepředvídatelné.

Čtyři hezké holky z Rosewoodu by si také přály být všemohoucí. Jenomže vidění a vědění všeho má jedno úskalí – nevědomost je totiž někdy bezpečnější. Vezměme si třeba onu strašnou noc v Poconos, kdy se Ali pokusila všechny zabít. Čím blíže se holky dostávají k pravdě o tom, co se tam stalo, tím většímu nebezpečí se vystavují.

V pohoří Poconos vládlo chladné únorové noci na odlehlé cestě mezi stromy takové ticho, že bylo na míle daleko slyšet zapraskání větvičky, vysoko posazené zasmání i každé zalapání po dechu. V tomto ročním období tady ovšem nebylo ani živáčka, a tak nemusela mít Alison DiLaurentisová sebemenší obavu, když spolu se čtveřicí dívek, které téměř neznala, stála v prvním

patře jejich rodinné chaty uprostřed temné ložnice. Stěny byly sice tenké, okny táhlo, ale široko daleko nebyl nikdo, kdo by mohl slyšet, jak dívky křičí. Za pár krátkých minut budou Emily Fieldsová, Spencer Hastingsová, Aria Montgomeryová a Hanna Marinová po smrti.

Ali se nemohla dočkat.

Všechno měla připravené. Minulý týden přitáhla Ali do této ložnice dávno mrtvé tělo nevinného Iana Thomase a ukryla jej v šatně. Dnes odpoledne vedle nafouklého těla položila jeho někdejší přítelkyni Melissu Hastingsovou, kterou sem dopravila v bezvědomí. Když Ali připravila benzin, sirky, prkna a hřebíky, zavolala svého komplice, aby ho seznámila s časovým harmonogramem a posledními detaily plánu. A teď konečně přemluvila Spencer, Arii, Hannu a Emily, aby s ní odjely na chatu. Tady je odvedla nahoru do ložnice, kde v šatně leželi Ian a Melissa.

Stála proti kamarádkám s rukama v bok a tvářila se jako jejich dávná přítelkyně Ali. Ta, kterou všechny tolik milovaly. Ve skutečnosti byla ovšem *Alison*, se kterou dívky kamarádily, jen Alisoninou utajovanou sestrou Courtney. Courtney si kdysi s Alison obratně vyměnila místo a pravou Ali nechala místo sebe zavřít do psychiatrické léčebny, zatímco si Courtney na svobodě přivlastnila Alisonin dosavadní život. „Co kdybychom zavzpomínaly na staré dobré časy a já vás uvedla do hypnózy?“ navrhla Ali s neodbytným vítězoslavným úsměvem. Věděla, že na to holky přistoupí.

A stalo se. Ali se pokoušela skrývat své nadšení, když holky zavřely oči. Odpočítávala od stovky, přecházela po malém pokoji a poslouchala zvuky z přízemí. Čtveřice vůbec nepostřehla, že do chaty právě vstoupil cizí kluk. Zrovna teď všude rozléval hořlavinu, zamykal dveře a prkny zatloukal okna. Přesně podle plánu.

Ali dál počítala rozvážným, konejšivým hlasem. Holky se naprosto zklidnily. Když se Ali dostala téměř k nule, opustila

pokoj. Zamkla zvenku a škvírou pode dveřmi podstrčila dopis. Pak po špičkách seběhla do přízemí a zalovila v kapsách. Prsty našťestí nahmatala krabičku zápalek. Škrtla sirkou a hořící ji upustila na zem.

Blaf. Fúúú. Všechny stěny, všechny odhalené trámy, staré stolní hry i plesnivou ptačí encyklopedii Audubon Society a nylonový kempingový stan zachvátily plameny. Ve vzduchu silně páchly benzinové výpary. Kouř brzy zhoustl natolik, že v místnosti nebylo vidět protilehlou stěnu. Ali poslouchala, jak holky nahoře panikaří a jejich křik nabírá na síle. *Dobře vám tak, vy mrchy,* pomyslela si škodolibě. *Křičte si a plačte, jak je libo. Stejně vám to nepomůže.*

Jenomže výpary nesnesitelně páchly. Ali si přetáhla tričko přes nos a spěchala přízemím. Cestou se rozhlížela po chlapci svých snů – jediném člověku, kterému věřila –, ale už zřejmě zmizel na místo, kde se spolu mají setkat. V rychlosti zkontrolovala zatlučená okna. Všechno těsnilo téměř dokonale, takže se odtud nikdo další skoro jistě nedostane. Přesto Ali vzala kladivo, které její pomocník odložil na okenní parapet, a do jedné z desek ještě pro jistotu bouchla.

Pak se zarazila a naklonila hlavu k rameni. Zdá se jí to, nebo slyší... Bouchání? Hlas? Zvedla oči ke stropu. Znělo to jako chůze po schodech – jenomže po *kterých?* Zadívala se do haly. Prázdná. Ali neznala starý dům příliš dobře, protože jej rodiče koupili jen krátce předtím, než ji Courtney nechala odvézt do ústavu.

Vtom cosi upoutalo její pozornost a Ali se otočila. Valícím se šedým kouřem spěchalo kuchyňskými dveřmi ven do bezpečí pět postav. Ali spadla čelist. Na hrudi jí pátil vzduch jako žhavá láva.

Poslední z dívek se zastavila a zahleděla se skrz dým. Vykulila modré oči. Zrzavě blondáté kudrlinky se jí kolem tváře vznášely jako obláček. Emily Fieldsová. Přispěchala blíž, ve tváři směs vzteku a čírého rozčarování. Popadla Alison za ramena. „Jak jsi nám to mohla udělat?“ obořila se na ni.

Ali se jí vysmekla. „Jak jsem řekla. Vy mrchy jste mi zničily život.“

Emily jako by dostala facku. „Ale... Já tě milovala.“

Ali vyprskla smíchy. „Ty jsi taková chudinka, Emily.“

Emily odvrátila pohled, jako by nemohla uvěřit, že Ali něco takového vyřkla. Ali by jí nejraději zatřásla. *Opravdu? Zvažovala reakci. Vždyť já tě vůbec neznám. Jen si běž.*

Jenže vzápětí přišlo obrovské *prásk* a tlaková vlna dívky oddělila. Ali se vznesla nad zem a za okamžik přistála na holenních kostech tak tvrdě, že si div neprokousla jazyk.

Když znovu otevřela oči, plameny kolem ní tančily ještě hladověji než předtím. Postavila se na všechny čtyři a zamířila ke kuchyňským dveřím. Jenže Emily se k nim dostala dřív. V jedné ruce držela kliku a ve druhé poleno – dost velké na to, aby jí mohl zajistit dveře a Ali tak uvěznit uvnitř.

Na Ali náhle padla tíha situace, ze které není cesty ven. Stejný stres prožila na začátku šesté třídy, kdy měli doma na víkend její dvojče. Máma tehdy vstoupila do Alisonina pokoje a vytáhla ji ven se slovy: *Běž pryč ze sestřina pokoje, Courtney. Je čas odjet.*

Emily navázala s Alison oční kontakt. Na poleno v ruce se zadívala, jako by netušila, kde se tam vzalo. Po tvářích se jí koulely slzy. Jenomže nezavřela dveře a nezapřela kliku polenem, aby Ali nemohla ven – nezachovala se tak, jak Ali předpokládala. Emily dřevo pouze odhodila na verandu. Nebylo vidět, kam doletělo. Ozvalo se jen těžké *bum*. Naposledy se zmateně podívala na Ali a utekla.

Dveře za sebou nechala otevřené dokorán.

Ali se potácela k východu, ale ve chvíli, kdy zakopla o práh, se ozvalo další ohlušující *prásk*. Jako by ji dvě horké těžké paže postrčily do zad, a ona znovu vyletěla do vzduchu. Vdechovala příšerný zápach spálené kůže a vlasů. Také její nohu zachvátila nesnesitelná bolest. Povrch jejího těla jako by syčel. Samu sebe slyšela řvát, ale nedokázala se ovládnout. Najednou, zničehonic

jako kdyby někdo stiskl vypínač. Všechna bolest rázem... *zmizela*. Ali se vznesla nad vlastní tělo a stoupala výš a výš a výš, do korun stromů, nad celé hořící peklo.

Odtud viděla vše: zaparkovaná auta, střechy nedalekých stavení a pod jedním vzrostlým stromem před chatou ty hloupé mrchy. Spencer plakala. Aria v předklonu kašlala. Hanna si sahala do vlasů, jako by hořely. Melissa se choulila na zemi jako tělo bez duše a Emily v obavách hleděla směrem ke dveřím, kterými všechny utekly ven. Tvářila se ustaraně a nakonec si obličej schovala do dlaní.

Vzápětí se z lesa vynořila další postava. Ali se na chlapce zadívala a srdíčko jí poskočilo. Běžel přímo k místu, kam dopadla, a poklekl vedle. „Ali,“ volal náhle velmi blízko jejího ucha. „*Ali*. Vzbud' se. Musíš se vzbudit.“

Neviditelné vlákno, na němž se předtím vytáhla do oblak, ji náhle prudce stáhlo zpět do těla v trávě. Okamžitě se vrátila i všechna bolest. Popálená kůže pulzovala. V noze cítila každý tep srdce. Ať řvala sebevíc, nedokázala vydat ani hlásku.

„Prosím,“ žadonil a třásl s ní stále silněji. „Prosím, otevři oči.“

Snažila se, jak jen mohla. Toužila pohlédnout na chlapce, kterého tak dlouho milovala. Chtěla vyslovit jeho jméno, ale bránila jí v tom příliš zmatená hlava a silně poraněný krk. Nezmožila se na víc než na zabručení.

„Budeš zase v pořádku,“ sliboval soucitně, jako by se pokoušel přesvědčit sám sebe. „Musíme jenom...“ V půli věty zalupal po dechu. Na cestě z kopce dolů se rozezněly sirény. „*Sakra*,“ zaklel potichu.

Ali zvuk přiměl otevřít oči. „*Sakra*,“ opakovala slabě.

Takhle to vůbec nemělo dopadnout. Touhle dobou měli být oba dávno pryč.

Poplácal ji po paži. „Musíme odtud zmizet. Můžeš chodit?“

„Ne.“ Ali šeptala z posledních sil. Zmítala se v silných bolestech a bála se, že začne zvracet.

„Ale ty *musíš*.“ Pokusil se jí pomoci na nohy, jenže Ali mu bezvládně padala na zem. „Není to daleko.“

Ali se podívala na své bezmocné nohy. Bolelo ji i pohnout palcem. „Já to nedokážu.“

Jejich pohledy se setkaly. „Všechno je připravené. Musíš jenom popojít pár kroků.“

Zvuk blížících se houkaček sílil. Ali klesla hlava do trávy. S odevzdaným zavřením si ji přehodil přes rameno jako hasič a odnášel ji do lesa. Cestou nadsakovala a dopadala na něj. Větvičky ji švihaly do tváře. O spálenou kůži jí každou chvíli zavadilo listí.

Z posledních sil se otočila a pohlédla mezi stromy. Ty mrchy se k sobě stále tulily a světla záchranky jim ozařovala tváře. Nic nenavědčovalo tomu, že by *ony* potřebovaly lékařskou pomoc. *Ony* nemají zlámané kosti. *Ony* si nespálily ani prsty. Přitom to byly právě tyhle holky, kdo měl dneska trpět, ne ona.

Vydala ze sebe zuřivý výkřik. Tohle není fér.

Kluk, kterého odjakživa tolik milovala, následoval její pohled a pak jí poklepal po rameni. „Dostaneme je,“ špitl jí do ucha, zatímco ji odnášel do bezpečí. „Slibuju. Za tohle zaplatí.“

Ali věděla, že svá slova myslí vážně, a v tu chvíli sama sobě v duchu přísahala: Společně dostanou Spencer, Arii, Hannu a Emily, i kdyby to měl být jejich poslední čin. Bez ohledu na to, koho přitom smetou, a bez ohledu na to, kolik lidí bude muset zemřít.

Tentokrát to udělají správně.

1

ČÍM VÍC ODPOVĚDÍ, TÍM VÍC OTÁZEK

„Haló.“ Arii Montgomeryové nad hlavou zazněl hlas. „Arie. Haló.“

Aria otevřela oči. Jedna z jejích nejlepších kamarádek Hanna Marinová seděla proti ní na konferenčním stolku a pozorovala páru stoupající z Ariina kelímku s kávou. Aria byla tak mimo, že si nákup horkého nápoje vůbec nepamatovala.

„Málem sis to rozlila do klína.“ Hanna jí sebrala kelímek. „Poslední, co potřebujeme, je, abys v nemocnici skončila i ty.“

Nemocnice. No jistě. Aria se rozhlédla kolem sebe. Je pondělí ráno a Aria sedí v Jeffersonově nemocnici v přeplněné čekárně před jednotkou intenzivní péče. Na zdech visí akvarely se zimními motivy. V televizi s plochou obrazovkou v koutě mohou zájemci sledovat ranní rozhovory. Další dvě kamarádky Emily Fieldsová a Spencer Hastingsová seděly vedle na dvoumístné pohovce a v rukou třímaly pomuchlané výtisky časopisů *Us Weekly* a *Glamour* a papírové kelímky s kávou. Na protější straně místnosti čekali rodiče Noela Kahna. Slepě zírali do rozložených novin *The Philadelphia Inquirer*. Zdravotní sestra u středového informačního pultu ve tvaru podkovy právě telefonovala. Halou spěchali tři lékaři v modrých stejnokrojích a s rouškami kolem krku.

Aria se napřímila. „Propásla jsem něco? Už se Noel...?“

Hanna zavrtěla hlavou. „Ještě se neprobudil.“

Vrtulník ho sem z Rosewoodu dopravil už včera, ale on od té doby ještě nepřišel k sobě. Aria se na jednu stranu nemohla dočkat, až se probudí, ale na druhou neměla ponětí, co mu poví, až otevře oči. Přestože s Noelem chodila déle než rok, teprve teď se dozvěděla, že udržoval tajný vztah s Alison DiLaurentisovou v době, kdy se léčila v Domě bezpečí. Přestože znal pravdu o záměně dvojčat DiLaurentisových, slůvkem se o tom nezmínil ani Arii, ani nikomu jinému. Není proto divu, že Noel okamžitě ztratil veškerou její důvěru. Aria dokonce připouštěla možnost, zda Noel není Alisoniným pomocníkem a nepomáhá jí ničit Arii a její partu. Až poslední vzkaz od *A* holky navedl do kůlny se sportovním vybavením. Byly si jisté, že tam na ně Ali s Noelem nastražili past, a tak si na pomoc přizvaly policii. Ve skladišti ovšem našli polomrtvého Noela s roubíkem v ústech, přivázaného k židli. Záhy po svém objevu obdržely od *A* novou textovku: Noel není pomocník. *A* – Alison – s nimi zase zametla. Noel měl být jen další obětí.

„Slečno Montgomeryová?“

Nad Arií stál vysoký ježatý důstojník „A-ano?“ zakoktala se.

Policista s pažemi Pepka námořníka a zrzavými vlasy ostríhanými strojkem přistoupil blíž. „Jsem Kevin Gates. Sloužím u rosewoodské policie. Měly byste na mne chvílku?“

Aria svrátila čelo. „Všechno, co víme, jsme vyšetřovatelům pověděly už včera.“

Gates se chápatě usmál, až se mu kolem očí našasly vrásky. Působil trochu jako medvídek. „Já vím, ale chci se ujistit, že vám moji kolegové kladli správné otázky.“

Aria se silně kousla do tváře. Teď když je Noel zraněný, pocítila opět nutnost o *A* mlčet. Nesmí přece riskovat, aby se zase někomu něco stalo.

Gates si čtveřici odvedl do klidnější části čekárny ke květináči s liliiemi. Květiny vypadaly jako umělé. Když se posadili na novou sedací soupravu s nepříjemným hrubým potahem, vytáhl

Gates poznámky. „Je pravda, že jste dostaly textovou zprávu s informací, že se Noel nachází ve školním skladu?“

Přestože měli na tomto místě poměrně soukromí, Aria jasně vnímala zvědavé pohledy všech přítomných. Paní Kahnová zvedla oči od kuchařské sekce magazínu. Kluk v mikině soukromé školy Episcopal Academy vykukoval zpod kapuce. Noelův spoluhráč z lakrosu Mason Byers přestal na opačné straně čekárny míchat karty a natahoval krk směrem k holkám.

„Dostala jsem psaný vzkaz, ne esemesku,“ opravila ho Hanna. „Říkalo se v něm, že mám jít do kůlny. Policii jsem zavolala z obavy, že je to léčka.“

Gates si něco poznamenal do bloku. „Je dobře, že jste se na nás obrátila. Ten, kdo vám vzkaz poslal, nejspíš Noelu Kahnovi ublížil, anebo alespoň viděl, kdo to udělal. Máte ten vzkaz u sebe?“

Zahnal Hannu do kouta. „Mám ho doma.“

Gates přestal psát. „Mohla byste nám ho co nejdříve přinést?“

„No, jistě.“ Hanna se poškrábala na nose a zatvářila se nejistě.

Gates se obrátil k Arii. „Pan a paní Kahnovi nám řekli, že jste jim toho rána několikrát volala s dotazem, zda už se vrátil Noel domů. Z jakého důvodu jste o něj měla strach?“

Aria se pečlivě vyhýbala očnímu kontaktu s kamarádkami. Toho rána volala, protože se chystala Noela udat. Jako Alisonina pomocníka. „Nezvedal mi telefon,“ odpověděla jednoduše. „Jsem jeho přítelkyně.“

Gates se obrátil ke Spencer a Emily. „Vy dvě jste v té kůlně byly taky, je to pravda?“

„Ano, je,“ přikývla Emily nejistě a cupovala papírový kelímek od kafe.

„Viděly jste na školním hřišti někoho podezřelého? Dvojici, která by mohla Noela zavléct dovnitř?“

Spencer i Emily zavrtěly hlavou. „Viděla jsem jenom partu kluků hrát fotbal,“ vzpomínala Spencer.

„Moment.“ Emily se předklonila. „Vy hledáte dvojici?“

Gates přikývl. „Náš forenzní tým pečlivě zkoumal fotografické záběry Noela Kahna v külně. Způsobu, jakým je svázán, nelze dosáhnout jinak než ve spolupráci dvou osob.“

Holky po sobě mrkly. Zřejmě Ali a její pomocník. Mají tedy důkaz, že Noel opravdu *nebyl* Alisoniným pomocníkem. „Vy nemáte ani *tušení*, kdo by mohl být takového činu schopen?“ zatlačil Gates.

Nastalo dlouhé ticho. Aria ztěžka polkla. Hanně zacukaly koutky. Spencer s Emily putovaly pohledem po místnosti, jen aby se policistovi nemusely podívat do očí. Nepochybně mu bylo jasné, že lžou. Jenže ony prostě nemohou jít s pravdou ven.

Nakonec jim Gates poděkoval a se strnule napřímenými zády odešel. Hanna si schovala tvář do dlaní. „Holky, co mám dělat?“ zaplakala. „Já jim ten vzkaz přece nemůžu dát!“

„Když jim ho nedáš, budou si myslet, že před nimi něco tajíme.“ Spencer se na gauči pohodlně opřela. „Možná bychom jim měly povědět, o co tu jde.“

Aria přimhouřila oči. „Chceš riskovat, že to odnese ještě někdo další?“

„V první řadě potřebujeme zjistit, kdo jí pomáhá.“ Spencer opatrně mrkla po vyšetřovateli, který právě hovořil s Noelovými rodiči. „Až potom můžeme s pravdou ven.“

Hanna se dívala do dlaní. „Já nechápu, jak to, že jejím pomocníkem není Noel.“

Aria tence zasténala.

„Tak jsem to nemyslela,“ opravila se Hanna rychle. „Samozřejmě jsem *šťastná*, že to není Noel. Ale byly jsme už blízko k rozuzlení, a teď stojíme zpět na samém začátku.“

„Já vím.“ Aria zády padla do polštářů.

Hanna se napříč místností zadívala na velkou nápojovou fontánu. „Poslyšte. Než Graham umřel, pověděl mi, že jméno člověka, který na výletní lodi odpálil bombu, začíná písmenem *N*. Noel je přece jen jedno z mnoha jmen, která začínají na *N*.“

„To je pravda,“ přitakala Aria. Hanna na klinice popálenin pracovala jako dobrovolnice, jen aby mohla vyzpovídat Grahama Pratta, jakmile se probudí z kómatu. Holky ho poznaly na nedávné školní plavbě a domnívaly se, že viděl bombového útočníka, který málem zabil jeho i Arii. Došli k názoru, že atentátníkem byl pomocník *A*. Hanna na Grahamovo procitnutí dlouho čekala, aby se od něj během kratičké chvílky dozvěděla jen tolik, že jméno dotyčného začíná písmenem *N*. Graham se totiž po pár minutách bdění začal svíjet v křečích, a Hanna odběhla pro sestru. Když se záhy vrátila k jeho lůžku, byl Graham po smrti a po Hannině nové kamarádce Kyle zbyla jen prázdná postel. Jak se později ukázalo, Kyla na klinice vůbec nebyla pacientkou – šlo o Ali v přestrojení. Tělo skutečné Kyla našli včera za budovou kliniky; Ali tedy musela zabít nevinnou nemocnou dívku, zamaskovat si tvář obvazovým materiálem a zaujmout její místo – to všechno, jen aby Hanně zabránila získat od Grahama jakékoli informace. Bývalo by bylo jistě snazší zabít Grahama při první příležitosti, ale Ali se zřejmě nechtěla ochudit o trochu legrace.

„Také je možné, že Graham jméno útočníka ve skutečnosti vůbec neznal,“ podotkla Spencer rozmrzele. „Co když se mu pomocník představil falešným jménem?“

Hanna pozdvihla prst. „Proč by ho v tom případě Ali zabíjela? Určitě *musel* vědět něco důležitého.“

Dveře čekárny se rázně otevřely a vstoupila jiná sestřička. Když něco pošeptala kolegyni za pultem, obrátily se obě s naléhavým pohledem směrem k Arii. Té se prudce rozbušilo srdce. Jde o Noela? Copak je... *mrtvý*?

Nově příchozí sestra k Arii přiběhla. „Slečna Montgomeryová?“ Aria se zmohla jen na příkývnutí. „Noel je vzhůru a ptá se po vás.“

Aria se podívala po jeho rodičích. Předpokládala, že budou chtít syna vidět jako první. Pan a paní Kahnovi zřejmě byli ochotni počkat.

Sestra poklepala Arii po paži. „Počkám u dveří.“ S tím se otočila a zamířila k východu.

Aria se obrátila k ostatním. „Co mám dělat?“

„*Promluv* si s ním!“ naléhala Hanna.

„Ali to sama udělat nemohla,“ dodala Spencer nedočkavě. „Musel tam být i její pomocník. Zjistí, co si Noel pamatuje.“

Aria se pokoušela nadechnout, ale plíce jako by měla podvázané. Noel by *mohl* všechno vysvětlit. Jenže po všem, co se o něm dozvěděla, a po útrapách, kterými si holky prošly, se cítila příliš rozervaná a nejistá.

Spencer ji pohládila po paži. „Kdyby to bylo moc divné, odejdi. My to pochopíme.“

Aria přikývla a vstala. Kamarádky mají pravdu. *Musí* to udělat.

Následovala sestřičku naleštěnou, čerstvě vydezinfikovanou chodbou až k dvoukřídlovým automatickým dveřím do lůžkové části jednotky intenzivní péče. Po celou cestu zhluboka dýchala. Už užívala uvnitř, když vtom se k ní přitočila žena v džínách a černém úpletovém kabátku. „Slečna Montgomeryová? Já jsem Alyssa Gadenová z deníku *Philadelphia Sentinel*.“

Aria ztuhla. Včera večer byla čekárna přeplněná novináři, kteří se vyptávali na Noela, ale personál všechny vypoklonkoval. *Téměř* všechny. „No... bez komentáře,“ zareagovala Aria. Automatické dveře se za jejími zády našťestí opět uzamkly.

V polovině chodby odbočila sestřička do malého světlého pokoje. Aria nahlédla dovnitř a zalapala po dechu. Noel měl obličej samou modřinu, stehy se mu táhly přes tvář od čelisti po ucho, v obou pažích zavedené kapačky a po těle byl bílý jako stěna. Zpod deky mu trčely nohy. Tak drobného a slabého ho Aria v životě neviděla.

„Noeli...“ Na víc se Aria nezmohla.

„Arie.“ Noelův hlas zněl jako ze záhrobí. Vůbec si nebyl podobný. Sestra zkontrolovala kapačky a odešla. Aria se posadila na židli u postele a zadívala se na šachovnicovou podlahu.

Jeden z přístrojů hlídal Noelův pulz. Podle počtu pípnutí se zdálo, že mu srdce tluče neobyčejně rychle.

„Děkuju, že ses za mnou přišla podívat,“ pronesl po chvíli slabě.

Aria zkroutila ústa. Na jazyku měla *rádo se stalo*, ale včas si uvědomila, co se událo: Noel jí lhal a miloval dívku, která se ji pokouší *zabít*.

Zavřela oči a odvrátila se od něj. „Všechno, co víš o Ali, ti může způsobit nesmírné potíže.“

„Já vím.“ Noel na ni mrkal. „V tuhle chvíli jsi jediná, kdo ví to, co já. Pokud mě někdo udá, budeš to ty.“ Odkašlal si. „Samozřejmě to můžeš udělat. Já to pochopím.“

Aria si ho představila ve vězeňských teplácích, jak sdílí celu s nebezpečným vězněm, jak si půjčuje knížky z vězeňské knihovny. Nedokázala si odpovědět, zda by pro něj takovou budoucnost opravdu chtěla. Stále váhala, zda by takový konec nebyl spíš naopak tím nejhorším, co si dokáže představit.

„Co se ti stalo na hřbitově?“ vyhrkla.

„Někdo mě dohnal,“ odpověděl Noel pomalu. „Ať to byl kdokoli, praštil mě po hlavě. Nejdřív jsem si myslel, že to byla Spencer, ale mýlil jsem se.“

Aria přikývla.

Noel se zadíval na svá kostnatá kolena pod přikrývkou. „Slyšel jsem hluboký hlas, ale obličej jsem neviděl.“

Hluboký hlas. Pomocník A. „A potom?“

„Vhodili mě do kufru auta. Pak mě táhli mokrou trávou. Slyšel jsem otevírání petlice a šepot dvou lidí.“

Dva lidé. „Jeden z těch dvou byla... ona?“

Noel posmutněl. Očividně pochopil, koho má Aria na mysli. Během plesu mu Aria na hřbitově zkratkovitě a hystericky vysvětlila, že je Alison pronásleduje. „To si nemyslím.“

Aria se naježila. „Proč? To ji miluješ tolik, že si nedokážeš připustit, jaká je to zrůda?“

Noel sebou škubl. „Já ji *nemiluju*.“

Aria se na něj zadívala a vyčkávala. Vždyť se *přiznal*, že ji miluje. „Koukni, já jsem miloval někoho, kdo neexistoval,“ bránil se Noel. „Přestala mě zajímat ve chvíli, kdy jsem se zakoukal do tebe.“ Popotahoval. „Mrzí mě to. Já vím, že to není žádná omluva. Chápu, že spolu nemůžeme zůstat, ale měla bys vědět, že budu nadosmrtně litovat, čeho jsem se dopustil.“

Mluvil tak tichým a vystrašeným hláskem, až Arii rozbolelo srdíčko. „Já chci, abys mi řekl úplně všechno.“ Zareagovala nejtvrdším tónem, na jaký se zmohla. „Jak často jsi za Ali jezdil do Domu bezpečí? Koho dalšího jsi tam vídal? Co ti říkala? Jestlipak se ti zmínila...“ Aria se nadechla, jen aby se nedala do pláče. „Jestlipak ti řekla, co se nám chystá udělat?“

„O tom, co s vámi zamýšlí, jsem neměl ani tušení. To mi musíš věřit,“ ujistil ji Noel ostře.

„Dobře. Tak mi alespoň vysvětlí, proč jsi za ní začal jezdit?“

Povzdychl si. „Já nevím. Bylo mi jí líto.“

„Jak jsi zjistil, že je v Domě bezpečí?“

Noel se zavrtěl pod příkrývkou. „Když můj brácha spáchal sebevraždu, zavedli mě rodiče k odborníkovi, aby se mnou promluvil. Byl to člověk, který má v Domě bezpečí ordinaci v budově pro ambulantní péči. Jednou jsem se na odchodu potkal s holkou, která vcházela dovnitř. Byla to Alison. Působila nesmírně uzavřeně. Pochopitelně jsem se domníval, že je to ta, se kterou se znám ze školy. Na svém příštím sezení jsem ji tam viděl zas – a to mě zmátlo. Šestačky totiž ten den měly zápas v pozemním hokeji a Mason, který se na ně šel podívat, mi zrovna napsal, že Ali dala gól.“

Aria přikývla. „To chápu.“

Noel se odmlčel, aby se nadechl. „Dal jsem si dvě a dvě dohromady, když Ali vycházela z ordinace. Jí zřejmě došlo, že něco tuším, protože na mě počkala. Po skončení mé terapie se přiznala, kdo doopravdy je. Představila se jako Alisonino dvojče uvězněné v nemocnici a bla, bla, bla.“

„A ty jsi jí *uvěřil*?“

„No, samozřejmě. Nepůsobila na mě jako blázen. Jen jako... oběť.“

Aria se štípla do kořene nosu. „Takže sis ji pamatoval ze setkání před ordinací svého psychologa?“

Noel jako by se zastyděl. „Ne. Poznal jsem ji pak víc. Já... já ji chodil navštěvovat.“

Arií projela ostrá bolest. „Jak často?“

„Pravidelně.“

„*Proč?*“

Noel zkroutil ústa. „Měl jsem z ní pocit, že mě poslouchá. Připadal jsem si důležitý.“

Chudáček. Ali – *obě dvě* Ali – dovedly každému navodit pocit skutečné jedinečnosti. Potíž tkvěla v tom, že to dělaly jenom pro vlastní užitek. „Nech mě hádat. Vyložila ti situaci tak, že jsi za blázna pokládal Courtney,“ vyhrkla Aria.

Noel přikývl. „V podstatě ano.“

„Na druhou stranu jsi ale neměl problém bavit se s Courtney.“ Aria si vzpomínala, že Noel býval pravidelným hostem na všech večírcích, které jejich Ali pořádala. Obědval s nimi ve škole u jednoho stolu a sypal jí křupky Cheetos na hlavu. O sportovním dni v šesté třídě byl s jejich Ali v tandemu, když se odehrával třínohý běh. Když se svázanýma nohama doklopýtali přes cílovou čáru, chechtali se jako blázni. „Vždyť jsi s ní v sedmé třídě dokonce chodil!“

Noel nachýlil hlavu k rameni. „Ne, to není pravda.“

„Ale ano! Chodil jsi s Ali – *Courtney*. Šla ti říct, že se líbíš *mně*, a ty ses jí tenkrát přiznal, že přede mnou dáváš přednost právě *jí*. Přestože ty ses jí líbil taky, dala ti po pár schůzkách košem.“ O téhle příhodě Aria s Noelem nikdy nemluvila, ale dobře si celý příběh pamatovala. Jako by se to stalo včera. Vždyť jí Ali zlomila srdce, když se od Noela vrátila s tak zdrcující odpovědí.

Noel se zavrtěl na posteli. Přetáčel se na druhý bok a sykal bolestí. „Courtney se mi o tobě nikdy nezmínila a mně se nikdy nelíbila. Nejspíš ti to napovídala, jen aby tě ranila.“

Podobné smyšlenky by jejich Ali jistě *byla* schopná. Aria ovšem Noelovi nemohla dát za pravdu. Takovou radost mu udělat nechtěla. „Pokud sis myslel, že je Courtney nebezpečná, proč jsi před ní nikoho nevaroval?“

Po krátkou chvíli místností znělo jen pípání přístrojů. „Protože se mi vůbec nezdála nebezpečná. Já jsem se do ničeho nemíchal. Ali mě navíc zapřísáhla, abych pravdu nikomu nevyzradil. Chtěl jsem jen dodržet slib.“

„A proto jsi mlčel i přede mnou? Před svou *přítelkyní*?“

Noel uhnul pohledem. „Chtěl jsem o tom s tebou mluvit mockrát, jenže...“ Povzdechl si. „Omlouvám se.“

Ruce v klíně sevřela Aria v pevné pěsti. *Omlouvám se?* „Takže ty jsi věděl, že na konci sedmé třídy pravou Ali propustili na pár dní domů?“

Noel se napil z plastového kelímku, který stál na tácu vedle postele. „Den před maturitou jsem byl v domě DiLaurentisových. Viděl jsem ale jen Ali. Courtney jsem tam nepotkal.“

Aria přemýšlela, jestli v té době mohla být jejich Ali doma. Pokud ne, byla zřejmě venku s jejich dívčí partou nebo s některou ze starších kamarádek z týmu pozemního hokeje. Nejspíš dělala něco naprosto nevinného – nakupovala snad v centru King James Mall nebo byla u Spencer doma? Neměla ani tušení, že následujícího dne zemře.

„Když Courtney zmizela, podezíral jsi Ali?“ zeptala se Aria.

„V žádném případě,“ odmítl Noel důrazně. „Ten víkend se zdála naprosto šťastná. Vůbec na mě nepůsobila, jako by plánovala něco tak strašného. Skutečně jsem věřil, že Courtney utekla. Když se potom přišlo na Iana, začalo všechno dávat smysl. Viděl jsem Courtney, jak s ním flirtuje. A byly chvíle, kdy se choval jako grázl.“

„Ozvala se ti pak Ali, když se vrátila do Domu bezpečí?“

Pokojem zaznělo hlasité *cing*. Noel pohlédl na monitor vedle postele. Symbol srdce zasvítíl červeně a zmizel. „Napsala dopis, ve kterém označila návrat do léčebny za obrovskou chybu. Tvářila se, že má o zmizelou sestru hrozný strach, a zdála se šokovaná skutečností, že ji stále nemůžou najít. Já jí to uvěřil.“

„A tak jsi ji dalších pár let jezdil navštěvovat.“

„Ano.“ Noel se zastyděl. „Až do chvíle, než Iana Thomase odsoudili a Ali se vrátila.“

„Během návštěv v Domě bezpečí ses setkal i s Tabithou Clarkovou?“

Noel ztěžka polkl. „Znal jsem Tabithu od vidění, ale čas jsem s ní strávil jen jednou. Když Ali propustili na víkend a rodiče ji nechtěli vidět, vyrazila tehdy k Tabitě do New Jersey. Já tam přijel vlakem a vzal holky do kina.“

Aria zavřela oči. Minulý týden našla útržek vstupenky na film *Spider-Man*. Šlo o lístek do kina v Maplewoodu v New Jersey – ve městě, kde žila Tabitha. Na zadní straně stál rukou psaný vzkaz: *Děkuju, že mi věříš*. Takže to *psala* Ali. „Seznámil ses v léčebně ještě s někým dalším?“

Noel upřel oči ke stropu. „Holka, co se jmenovala Iris. Kost a kůže, silně odbarvená blondýna.“

To dávalo smysl. Emily se minulý týden podařilo Iris na pár dní uvolnit z léčení, jen aby z ní dostala důležité informace. Právě od ní se holky dozvěděly, že Alison v ústavu udržovala tajný milostný vztah. Když pak Iris uviděla fotku Noela, byla si jistá, že byl oním přítelem právě on.

„Co třeba nějací kluci?“ pokračovala Aria.

Noel se krátce zamyslel. „Nenapadá mě ani jeden, proč?“

„Ali měla přítele.“

Aria čekala reakci. Předpokládala, že Noela taková zpráva zaskočí a zlomí mu srdce. Jenže on jen dál mrkal. „S tím jsem se nikdy nesetkal.“

„Ani s tebou o něm nikdy *nemluvila*?“

„Ne.“ Zavrtěl hlavou.

Aria se zadívala do dlaní v klíně. „Takže když vloni po Ianově zatčení propustili Alison z léčení domů, kontaktovala tě?“

„Setkali jsme se ještě před tiskovkou.“

„V Kepplerově parku?“ Iris se před Emily zmínila o tom, že Ali v léčebně v jednom kuse snila o dni, kdy ji propustí. Říkávala prý, že bude mít tajné rande v národním parku nedaleko hranic se státem Delaware.

Noel sklonil hlavu k rameni. „Ne, u mě doma. Říkala, že se o ní stejně všichni brzy dozvědí. A pak jste ji poznaly vy. Bylo na vás vidět, že jste zase rády spolu. Měl jsem z toho radost. Připadalo mi to jako šťastný konec.“

Aria přimhouřila oči. „Svěřila se ti taky, jak nám lhala? Jak nám namluvila, že je *naše* Ali?“

„To samozřejmě ne.“ Noel se velmi opatrně posadil na posteli. Křivil přitom tvář. „Už jsem ti řekl, že jsem až do požáru neměl o ničem ani tušení.“

„A co ten políbek?“ Ali se s Noelem líbala o valentýnském plesu v ten večer, kdy v Poconos hořelo. Všechno navlékla tak, aby se zdálo, že se Noel vrhl na ni. Aria se na něj kvůli tomu pochopitelně naštvála a natruc odjela s ostatními na Alisoninu chatu v Poconos.

„Já jí s tím strašným plánem opravdu nepomáhal. Přísahám,“ trval na svém Noel. „Ona políbila *mě*.“

„A proč jsi agentce Fujiové psal, že jsem lhala?“

Noel zamžoural. „O čem to mluvíš?“

„Viděla jsem tvou e-mailovou komunikaci s ní.“

„Ona ti dovolila číst její e-maily?“

„Ne. Já jsem četla *tvou*.“ Aria se přiznávala s těžkým srdcem. „Řekl jsi Fujiové, že si myslíš, že jí o Tabitině smrti někdo lhal. Proč jsi to udělal? Chtěl jsi snad, aby mě začala vyšetřovat?“

Noel se na ni zadíval, jako by jí z čela rostlo třetí ucho. „Já

jsem agentce Fujiové posílal jeden jediný e-mail, ve kterém jsem uvedl, že Tabithu neznám a vůbec nic o ní nevím. To *já* jsem jí lhal. Proč bych měl chtít, aby začala vyšetřovat *tebe*?“

Aria předstírala, že si upravuje záhyby na nohavicích. Opravdu Noel nevěděl o Tabitě? „Mám tedy uvěřit, že se ti někdo naboural do schránky a napsal Fujiové falešnou zprávu?“

Noel rozhodil rukama. „Já nevím. Ale když už o tom mluvíme... Kdo je ten člověk, který se nabourává do systémů, tebe pronásleduje a mě se pokusil zabít? Opravdu si myslíš, že je Ali stále naživu? Proč jsi mi o tom neřekla dřív?“

Aria se usklíbla. „Mlčela jsem, abych tě před ní ochránila.“

„Jenomže...“ Noel vypadal, jako by chtěl říct víc, ale nakonec zavřel pusou.

„Jenomže... co?“ naléhala Aria.

Noel zavrtěl hlavou. „Nic. Zapomeň na to.“

Začal rychle dýchat a přístroje se rozpíjaly. Aria se zadívala na monitory. Byla vděčná, že se mu nemusí koukat do tváře.

Do místnosti vešla sestra, aby zkontrolovala situaci. „Obávám se, že byste asi měla jít radši pryč,“ oznámila Arii.

S těmi slovy ji doprovodila ke dveřím. Aria se cestou lehce otočila po Noelovi. Přestože se tvářil vyčerpaně, nezamávala mu.

Připadala si dezorientovaná a těžko hledala rovnováhu. Po velmi dlouhou dobu pro ni byl Noel to jediné, co ji v Rosewoodu drželo nad vodou. A najednou je z něj cizí člověk. Jak to všechno bude dál? Jak bude žít v Rosewoodu? Jak bude chodit na Rosewood Day? Jak vydrží doma, aniž by ho v každém pokoji viděla před očima?

Musí z Rosewoodu zmizet jednou provždy, hodit všechno za hlavu a nikdy se nevrátit zpátky. Sotva však popošla o pár nejistých kroků, kolena se jí podlomila a nohy ztěžkly. V danou chvíli čelila docela jiné výzvě – vyjít z oddělení chodbou zpět za svými kamarádkami.

2

PRÁZDNÝ POKOJ

Spencer, Hanna a Emily vyskočily na nohy, jakmile se Aria vrátila do čekárny. Aria se však vyhýbala jejich pohledům a zamířila rovnou pro něco k pití. Ramena měla svěšená.

„Co ti říkal Noel?“ ptala se Spencer. Celá bez dechu se Arie držela v patách. „Viděl, kdo mu ublížil?“

„Ne,“ zamumlala Aria a ze zásobníku vyjmula kelímek.

„Víš to jistě?“ ujišťovala se Hanna. „Jak dobře vlastně znal Ali? Byli jen kamarádi, nebo víc?“

Aria se plně věnovala obsluze kávovaru. Oči měla zarudlé a trochu povzlykávala – jako by se vzpamatovávala z pláče. Spencer si v naléhání nelibovala, ale holky potřebovaly znát odpovědi.

S velkým sebezapřením jim nakonec Aria pověděla, co jí Noel řekl – neopomněla ani jeho doznání k návštěvám v Domě bezpečí. Když se ve vyprávění dostala k tomu, že se Noel v léčebně nesetkal s nikým jiným než s Tabithou a Iris, Spencer zabručela. „Copak tam neviděl ani jediného kluka? Copak Ali *nikdy* nemluvila o nikom, kdo se jí líbí?“

Aria pokrčila rameny. „Podle mě si přála, aby si Noel myslel, že se jí líbí *on*.“

Emily zaskuhrala. „To by dávalo smysl. Byla to cesta, jak si ho udržet.“

Aria usrkla kávu. „Řekl mi, že během přepadení slyšel mužský hlas, ale nic víc.“

„Kéž bychom mohly Ali a jejího pomocníka zlikvidovat jednou provždy.“ Spencer usedla do křesla.

„Možná bychom se mohly ještě jednou vypravit do Domu bezpečí,“ navrhla Hanna. „Zeptat se, jestli v té době hospitalizovali kluky, jejichž jméno začínalo na *N*.“

Emily znejistěla. „To se mi zdá dost riskantní.“

Hanna se zamračila. „Ty to chceš vzdát?“

„Možná bychom měly,“ uvažovala Spencer. Minulý týden holky ve snaze chytit Alisonina pomocníka porušily všechny zvyklosti: odložily své mobilní telefony, do nichž se jim *A* bezpochybně nabourala, a zakoupily jednorázové. Také se párkrát setkaly v úkrytu, který se nacházel v ukázkovém domě Spencerina otce. Slibovaly si, že tam budou moci nepozorovaně diskutovat o tom, kdo by mohl být pomocníkem *A*. Vypracovaly dokonce seznam osob, které by mohly připadat v úvahu. Časem každé z napsaných jmen škrtny, až zůstalo poslední – Noel... A dívky nabyly dojmu, že jsou v závodě s *A* o krok napřed. Ten pocit vyprchal až včera, když jim *A* poslala obrázkovou zprávu s vyfoceným seznamem podezřelých. Spencer papír uchovávala doma pod postelí, a tak jí nešlo do hlavy, kde k němu Ali přišla. Snímek byl doplněn textem: *Noela jste mely za A? Me vynech!*

„A co policie?“ Hanna si upravila blond culík. „Mám jim předat dopis, co jsem od Ali dostala na klinice popálenin?“

Spencer se zamyslela. Pokud psaní předají vyšetřovatelům, Ali a její pomocník se za nimi zřejmě pustí. Když to neudělají, budou nejspíš čelit obvinění z maření úředního výkonu. „Co kdybys jim to dala, ale nezmiňovala se přitom o Ali? Je to přece podepsané Kyliným jménem, ne Alisoniným. Policie nemusí vědět, že je to jedna a tatáž osoba. Upřímně řečeno, my se to také jenom domníváme.“

„To by asi šlo,“ zamumlala Hanna.

„A co uděláme s jednorázovými telefony?“ nadhodila Aria. „A se do nich dostala taky. Budeme si je nechávat?“

„Můžeme klidně používat ty staré,“ navrhla Emily. „Ať se snažíme jakkoli, stejně nás najde. Jen bychom si neměly volat a psát, pokud to nebude vyloženě nevyhnutelné.“

„Pokud budeme heslo k e-mailové schránce měnit denně, nic by nám snad hrozit nemuselo,“ dodala Spencer. „Ale po e-mailu ani ve zprávách bychom o Ali vůbec neměly mluvit.“

„Co když od A dostaneme další zprávu?“ špitla Hanna. „Budeme to řešit?“

Spencer se rozhlédla kolem, jako by se bála, že ji A poslouchá. „Ano,“ pípla. „Možná bychom si měly vytvořit kódové označení, které použijeme v situacích, kdy se budeme chtít sejít a mluvit o Ali. Co třeba...“ Její pohled padl na šedovlasého krásvance z televizní obrazovky. „Anderson Cooper.“

„Domluveno,“ přikývla Aria.

Hanna se naklonila blíž. „Co myslíte, že udělá A příště?“

Spencer se obrátil žaludek. Kolikrát už se jen *tohle* pokoušely uhodnout? „Může to být cokoli. Ali nás pořád sleduje. Nezbyvá než mít oči a uši stále na stopkách.“

Všechny přikývly, vystrašené víc než kdy dřív. Nebylo o čem dál hovořit, a tak si Spencer sebrala kabelku, v ní našla klíče, a vydala se k výtahům. Těšila se domů na dlouhou horkou sprchu.

Prošla kolem jídelny a vyrazila ven do slunečného rána. Na ulici bylo živo. Nechyběla ani skupina zanedbaných postav s transparenty v rukou. Na jednom stálo: ROSEWOOD. Na dalším velkými rudými písmeny: SÉRIOVÝ VRAH. „Chceme bezpečí pro naše děti!“ skandovali účastníci jednohlasně. Jeden z nich měl na sobě mikinu Rosewood Day.

Spencer je chvílku pozorovala. Nevěděla, co si myslet. Bylo zvláštní sledovat lidi, kteří se tak náruživě starají o problém, do kterého je ona sama tak přímo a hluboce zapletená.

Na opačné straně silnice pak zahlédla také zaparkovaný přenosový vůz a na sedadle spolujezdce reportérku. Spencer sklonila hlavu a spěšně zamířila ke svému autu. Obávala se, že ji žena za okamžik pozná.

„Spencer?“

Zařala zuby a otočila se. Oslovil ji Chase – její nový *skorokamarád*. Stál pod nemocniční markýzou v černém nylonovém kabátě a šedé kšiltovce.

Spencer k němu neochotně přistoupila blíž a zavedla ho do odlehlejšího kouta nedaleko služebního vchodu. „Co ty tady děláš?“ zašeptala.

Chase se zatahal za zjizvené ucho – málem o ně přišel, když se sám během studia střední školy bránil šílenému stalkerovi. „Copak jsme se dneska neměli potkat? Všude jsem tě hledal. Až tvoje máma mi řekla, kde jsi.“

„Pověděla ti také, *proč* jsem tady?“

Chase zavrtěl hlavou.

„Fajn,“ Spencer přikývla a všechno mu vypověděla. Věděla, že jemu může věřit. Byl tvůrcem blogu s nevyřešenými kriminálními případy a Spencer se s ním seznámila, když se snažila stopovat Ali. Zpočátku sice mezi nimi došlo k určitému nedorozumění – Chase se pokoušel za sebe na schůzky posílat svého bratra Curtise, a Spencer se proto následně obávala, zda právě Chase nemůže být *A*. Nakonec se ovšem ukázalo, že se jen styděl za svoje ucho.

Když mu Spencer konečně dopovídala o Noelovi a skladu sportovního náčiní, Chase přimhouřil zelené oči. „Takže... Noel *není* Alisoniným pomocníkem?“

Spencer si povzdychla. „Ne-e. Stojíme opět na samém začátku.“

„V tom případě bychom měli raději jít,“ usoudil Chase a popadl Spencer za loket.

Spencer se ani nepohnula. „Kam?“

Chase zamrkal. „Jdeme přece prozkoumat ten dům, co je na záběrech průmyslové kamery.“

Když se u ní Chase včera zastavoval, přinesl zrnitý záznam z průmyslové kamery. Na záběrech byl jeden z rosewoodských rodinných domů. V několika okénkách se objevila dívka hodně podobná Alison. Naplánovali si, že se dnes objev pokusí rozluštit. Jenže po všem, co se následně odehrálo, Spencer na jejich domluvu dočista zapoměla.

Kolem prosvištěl městský autobus a zahalil oba do oblaku výfukových plynů. „Kvůli nám skončil přítel jedné holky ve skladišti,“ připomněla Spencer nejistě. „Ali ví, že po ní jdeme. Nechci, aby byl zraněn kdokoli další.“

„Ale co když tam *bydlí*?“ naléhal Chase. „Pokud najdeme důkaz, že je stále naživu, můžeme to nahlásit policii a případ jednou provždy ukončit. Pak už nikomu žádné nebezpečí hrozit nebude.“

Spencer zkroutila rty. V okénku vozu, které parkovalo na opačné straně silnice, se mihl stín. Chvilku vypadal jako odraz lidské postavy.

Chase má asi *pravdu*. Co když v domě něco najdou? Co když se jim povede všechno skončit už dneska?

Opatrně k němu zvedla oči a přikývla. „Dobře. Pojďme tam.“

O dvacet minut později se nebe zahalilo do mraků a Spencer s Chasem odbočili mezi rodinné domky v západním Rosewoodu – ve čtvrti, kde bydlení nebylo moc drahé. Na druhou stranu, co je a není drahé? U vstupu do nové zástavby je přivítala velká cedule s reklamou na zdejší nemovitosti. DOMY NA PRODEJ. Každý domek v nabídce měl dřevěné podlahy a mramorovou kuchyňskou desku. V dálce se třpytilo zbrusu nové veřejné koupaliště. Pro potraviny chodili zdejší obyvatelé do samoobsluhy Fresh Fields, kde jste litr mléka nedostali za méně než pět dolarů.

„Tady to je,“ ohlásil Chase a ukázal na blok rodinných domů. Všechny vypadaly stejně. Nad verandou visela napodobenina staré petrolejové lampy, ve střeše nechyběl falešný vikýř a v omítce kolem oken ozdobné detaily jako na perníkové chaloupce. Na záběrech z kamery vcházela Ali do rohového domku.

Spencer přeradila do polohy pro parkování a zadívala se na červeně natřené dveře a suchou trávu na předzahradce. Na oknech nebyly žádné rolety – čekala by, že si Ali potrpí na naprosté soukromí. Je možné, že by se Ali tajně skrývala právě tady?

Pak se Spencer zaměřila na sousední stavby. U žádné nikdo dlouho nesekal trávu a na verandách se válely noviny. V žádném z oken se nesvítilo, uvnitř neštěkali žádní psi. Než Spencer s Chasem opustili Filadelfii, zastavili se na okresním úřadě. Vyžádali si tam podrobnější informace o tomto projektu – zjistili, že většina domů dosud čeká na svého majitele. Objekt, do kterého na videu vcházela Ali, byl v nabídce od svého dokončení v loňském roce. Předloni v listopadu zakoupili sousední domek manželé Joseph a Harriet Maxwellovi – stalo se tak právě v době, kdy Iana Thomase obvinili z vraždy Courtney DiLaurentisové; ovšem i jejich vchod byl teď zarostlý a ve vchodových dveřích měli zastrkáno mnoho letáků.

„Mně se to zdá jako ideální místo, kde by se Ali mohla skrýt,“ špitla Spencer. „Není tu ani živáčka. Tady si jí nikdy nikdo nevšimne.“

„Přesně tak.“ Chase vystupoval z auta, ale zpozorněl a otočil se ke Spencer. „Poslechni, určitě jsi na tohle připravená?“

Spencer se zkroutil žaludek. *Je připravená?* Rozhlédla se po parkovišti. Přestože bylo prázdné, neustále cítila něčí pohled v zádech. Zadívala se na hustý pás křovin, který lemoval parkoviště z opačné strany. Pak ustrašeně pohlédla na zamčenou kancelář realitní společnosti, která se nacházela přes ulici. Může se tam někdo skrývat?

„Jsem,“ přikývla, vystoupila a silou přibouchla dveře vozu. Tohle musí zvládnout.

Nebe bylo neprodyšně šedé a vzduch se zdál těžký a elektrizující. Něco za ní zaškrábalo a Spencer na rukou vyvstala husí kůže. „Slyšel jsi něco?“

Chase se zastavil a zaposlouchal. „Ne...“

Pak se něco pohnulo mezi stromy, které obklopovaly parkoviště. Spencer se pokoušela rozpoznat skvrny mezi kmeny. „H-haló?“ koktala. Nic.

V naprostém tichu slyšela, jak Chase polyká. „Byl to nejspíš zajíc. Nebo srnka.“

Spencer rozechvěle přikývla. Po špičkách prošla po chodníčku k rohovému domku a nahlédla oknem dovnitř. Pro nedostatek světla však neviděla, zda je něco – nebo někdo – uvnitř. Prohlédla si vchodové dveře, ale nenašla žádné škrábance, šlápoty ani rohožku. Nasadila si rukavice, které jí Chase podal – aby nezanechali otisky –, a vzala za kovovou kliku tak opatrně, jako by se bála, že tím odpálí nálož. Po celém těle cítila brnění. Znovu se ohlédla přes rameno směrem k realitní kanceláři. Zaburácel hrom. Zvedl se vítr. Spencer na hlavu dopadlo několik dešťových kapek.

„Co vy tam?“

Spencer vyjekla a otočila se. Po chodníku se k nim blížil muž se psem. Vypadal postarší, trochu shrbený. Jeho kolii visel jazyk ven z tlamy. Spencer nedovedla rozpoznat, jestli je zvíře na vodítku nebo ne.

Muž pohledem přeskakoval ze Spencer na Chase. „Co tam děláte?“ zeptal se ostře.

Spencer měla najednou okno. „No... mysleli jsme si, že tu bydlí naše kamarádka.“

„Tam nebydlí nikdo,“ odvětil muž a mžoural na dům. „Ten dům je prázdný od doby, co ho postavili.“ Nezdálo se, že by lhal. Také se nejevilo, že by měl ponětí, s kým mluví – byl to jen starší pán na procházce s pejskem.

„Viděl jste sem někdy někoho přicházet nebo odtud odcházet? Kohokoli?“

„Nikdy. Ani se tam nesvítí,“ odpověděl jí muž. „Ale je to soukromý pozemek. Měli byste jít pryč.“ Ještě jednou se na oba dlouze zadíval. Spencer najednou napadlo, zda mu neuvěřila příliš rychle. Jenže on zapískal na psa, který poslušně vstal. Když procházeli kolem, pes větřil a otáčel hlavu směrem k realitní kanceláři přes ulici. Cítil snad něčí přítomnost? Pes nakonec jen odběhl a zvedl nožičku nad trsem pampelišek. Spolu s pejskařem zmizely i zvuky kroků a cinkot obojku.

Spencer čekala, dokud nepopojde bezpečně daleko. Pak se otočila k Chaseovi. „Tohle je rozhodně ten barák, co jsme viděli na záběrech.“

„Myslíš, že Ali ví, že jsme ho našli?“ špitl Chase s vytřeštěnými očima a náhle se zatvářil vylekaně. „Nebo myslíš, že by na nás Ali to video *nastražila*? Co když tu ve skutečnosti nikdy nebyla a poslala nás sem, aby nám ublížila?“

Spencer nechápala, že jí taková možnost dosud nepřišla na mysl. Sestoupila z verandy. Najednou si byla jistá, že se stane něco strašného. Nestalo, ale na zlomek vteřiny by přísahala, že zaslechla něčí ušklíbnutí. Mhouřila oči proti stromům, pak se znovu ustrašeně ohlédla po realitní kanceláři. Jako by se ve výloze pokoušela rozeznat Alisoninu postavu. Co když je blízko? Co když zjistila, na co přišli, a naštvála se?

Spencer vzala Chase za ruku. „Pojďme odtud pryč,“ navrhla rychle a spěchala k autu. Nezbyvalo než doufat, že neudělali obrovskou chybu.

3

HANNA ZTRÁCÍ NERVY

O hodinu později seděla Hanna Marinová se svým přítelem Mikem Montgomerym ve svém priusu. Poskakovali v příšerné koloně na cestě z nemocnice do Rosewoodu. Mike přepínal rádio. Nejprve vybral rapovou stanici, ale nakonec dal přednost sportu. S povzdechem se zadíval z okénka. Vypadal tak unaveně, jak se Hanna cítila. V nemocnici strávil hodně času dílem kvůli Noelovi, dílem kvůli Hanně. Vlastně nevěděla přesně, v kolik hodin včera odešel. Jistá si byla jen tím, že to bylo po půlnoci. A ráno se znovu objevil krátce po Noelově probuzení.

Hannin mobil připojený přes bluetooth k reproduktorům v autě hlasitě zadřněl. Na středovém panelu zvolila tlačítko PŘIJMOUT, aniž by zkontrolovala, kdo volá. „Hanno?“ oslovil ji známý hlas. „Tady Kelly Crosbyová z kliniky popálenin.“

„Aha.“ Prst se Hanně vznášel nad tlačítkem ZAVĚSIT, které měla na volantu. Cítila, jak ji Mike sleduje. „No, zdravím.“

„Já jen volám, abych ti řekla, že příští týden nemusíš chodit,“ pokračovala Kelly. „Klinika bude kvůli... té vraždě... zavřena až do odvolání.“

Vražda. Hanna ztěžka polkla.

„Taky jsem ti chtěla říct, že se zítra koná pohřeb Grahama Pratta,“ pokračovala Kelly. „Když jste byli tak dobří přátelé, napadlo mě, že bys tam třeba chtěla zajít.“

„Ano, děkuju,“ odpověděla Hanna hlasitě směrem k mikrofonu. „Musím končit!“

Zavěšila a dívala se čelním sklem upřeně vpřed, jako by o nic nešlo. Zvukovou kulisu dělalo jen *drnc-drnc-drnc*, jak s autem hopsali po rozbitém povrchu nájezdu na dálnici. Nakonec si Mike odkašlal. „Já myslel, že Graham byl bombový útočník, Hanno.“

Hanna pevně sevřela volant. Mike byl k jejímu dobrovolnictví na klinice popálenin velmi podezřívavý. Nejprve žil v přesvědčení, že se tam vrátila kvůli bývalému příteli Seanu Ackardovi. *To* bylo směšné, ale celou pravdu mu také nemohla samozřejmě povědět. Musela by mu říct o *A*. Nakonec mu svěřila, že Aria s Grahamem byli v lodní kotelně, když vybuchla nálož, a že se Hanna pokouší z Grahama dostat, co viděl. Jenže tato verze příběhu měla hodně děr, které Mike snadno odhalil.

Pokřčila rameny. „Lidem na klinice jsem *musela* namluvit, že jsme s Grahamem přátelé. Jinak by mě k němu tak blízko nepustili.“

„A o jakou jde vraždu?“

Hanna nespouštěla oči z registrační značky státu Delaware, kterou neslo auto před nimi. „To netuším.“

„Nesmysl.“

„Já nevím!“ bránila se Hanna.

Ale věděla. Včera našli v lesíku za klinikou dívčí tělo. Podle nemocničního náramku na jejím zápěstí poznali, že mrtvou je KYLA KENNEDYOVÁ. Dívka byla mrtvá několik dní. Jenže Hanna s Kylou – nebo s tou, která se za ni vydávala – mluvila ještě večer před nálezem těla. Kyla ležela na lůžku přímo před plentou, za kterou spal Graham. Po světě chodí jenom jedna dívka, které záleželo na tom, aby se Graham po probuzení nerozpovídal o tom, kdo na lodi skutečně odpálil nálož.

Ali.

Hanna ji zkrátka pod vrstvou obvazů vůbec nepoznala.